

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce **J. P. ml.**, zastoupeného opatrovníkem J.P. st., oba bytem P., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 24.11.2011 proti rozhodnutí **Krajského úřadu Plzeňského kraje** se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, ze dne 3.10.2011 č.j.: X o příspěvek na péči a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 17A 103/2011-27 ze dne 31.1.2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 3. října 2011 č.j.: X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 byl zákonem č. 366/2011 Sb. změněn i zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, proto je nyní žalovaným **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen **MPSV**), na něhož přešla působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad Plzeňského kraje, který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. 1), jehož rozhodnutí ze dne 3.10.2011 bylo žalobou napadeno.

*Včasnou žalobou ze dne 24.11.2011, k níž byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí, se žalobce zastoupený shora jmenovaným opatrovníkem domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor sociálních věcí (dále jen **KÚ**), ze dne 3.10.2011 č.j.: X, jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odbor sociálních věcí a zdravotnictví (dále jen **MěÚ**), č.j.: X ze dne 18.1.2010, kterým bylo rozhodnuto nepřiznat žalobci příspěvek na péči, dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004*

Sb., dále jen **správní řád**, takto: „Dle § 4, § 5, § 7, § 8 písm. a) § 9, § 11 odst. 1 písm. b) § 13 a § 118 zákona č. 108/2006, o sociálních službách, Josefu Pavlíkovi, nar. 22.12.1990, zastoupenému opatrovníkem panem J. P. se s účinností od 29.9.2009 přiznává příspěvek na péči ve výši 2.000 Kč měsíčně.“

V žalobě popsal žalobce všechna řízení o příspěvku na péči od podání žádosti dne 1.6.2007 a napadl rozhodnutí KÚ ze dne 3.10.2011, jímž mu byl změnou rozhodnutí MěÚ ze dne 18.1.2010 přiznán od 29.9.2009 příspěvek na péči ve výši 2000,-Kč měsíčně, a požaduje jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení, protože je rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích č.j. 13Nc 774/2009-70 ze dne 1.12.2009 zbaven způsobilosti k právním úkonům (*usnesením uvedeného soudu ze dne 25.1.2010 byl opatrovníkem ustanoven otec žalobce J. P.*) a je zřejmé, že téměř všechny úkony péče o vlastní osobu, které dle Posudkové komise MPSV pracoviště v Plzni (dále jen **PK MPSV** nebo **PK** či **komise**) zvládá, žalobce zvládá pod dohledem opatrovníka, tedy je schopen je zvládnout jen částečně a úkony soběstačnosti za něho vlastně všechny obstarává opatrovník, tedy je nezvládá (*připojeny byly kopie uvedených rozhodnutí*).

V odůvodnění *napadeného rozhodnutí ze dne 3.10.2011 č.j.: X* popsal KÚ průběh celého řízení zahájený podáním žádosti žalobce dne 29.9.2009 o příspěvek na péči u MěÚ a zdůraznil, že po opakovaném posouzení po kompletním přeshetření zdravotního stavu žalobce (psychologické vyšetření z 1.8.2011) a zhodnocením neurologem dne 16.8.2011, PK MPSV dne 15.9.2011 konstatovala ve svém závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí šlo o osobu, která se podle § 8 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen **zákon**), považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (*lehká závislost*), kdy z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebovala jako osoba závislá každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti; tento stav existoval i k datu 29.9.2009 (tj. k datu podání žádosti o příspěvek); doba platnosti posudku byla PK MPSV stanovena do září 2014. Dle nálezu psychologa Mgr. B. ze dne 1.8.2011 jde u žalobce o lehkou mentální retardaci (IQ 61), je na úrovni dítěte mladšího školního věku se všemi kapacitami a limity z toho vyplývajícími; zdravotní stav žalobce je dále negativně ovlivněn epilepsií. Přezkoumáním odvoláním napadeného rozhodnutí MěÚ bylo odvolání shledáno jako důvodné a proto KÚ změnil rozhodnutí MěÚ.

Ve vyjádření k žalobě KÚ dne 14.12.2011 také popsal průběh řízení a zdůraznil důvod změny závěru PK MPSV, která při dalším jednání dne 15.9.2011 dospěla především na podkladě naposledy provedeného podrobného vyšetření žalobce psychologem k odlišnému posudkovému závěru, že na podkladě zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce nezvládá celkem 14 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, což odpovídá I. stupni závislosti. Také bylo připomenuto, že stupeň závislosti pro účely hodnocení příspěvku na péči určuje PK MPSV ve svém kompletním posudku, jímž je KÚ vázán a vychází z něj jako z úplného a přesvědčivého podkladu pro vydání rozhodnutí. Dále bylo uvedeno, že dne 3.10.2011 se na KÚ obrátil veřejný ochránce práv po obdržení informace od MPSV, že bylo rozhodnutím MPSV ze dne 12.5.2011, č.j. : X, zrušeno rozhodnutí KÚ, odboru sociálních věcí, č.j.: X, ze dne 12.5.2010 ve věci příspěvku na péči žalobce. Dne 22.11.2011 sdělil veřejný ochránce práv, že vedl šetření ve věci příspěvku na péči a vzhledem k tomu, že na základě nového posouzení zdravotního stavu bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl s účinností

od 29.9.2009 přiznán příspěvek na péči ve výši 2.000,-Kč měsíčně, šetření ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, uzavřel. Závěrem bylo KÚ navrženo zamítnutí žaloby a nepřiznání nákladů řízení žádnému z účastníků a rovněž byl soudu zaslán příslušný správní spis.

Následně zdejší soud rozhodl ve věci bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), **rozsudkem vyhlášeným dne 31.1.2013** tak, že **vyhověl žalobě žalobce a napadené rozhodnutí KÚ ze dne 3.10.2011 zrušil pro zjištěné vady řízení** (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 4 s.ř.s.) a **věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení** (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), i když i z jiných důvodů než uplatněných v žalobě (*výrok I. rozsudku*) s tím, že v dalším řízení je nezbytné vyžádat doplnění posudku PK MPSV v naznačeném směru a poté bude vydáno příslušným správním orgánem, který je vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, nové rozhodnutí, jež bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy (správní řád i zákon č. 108/2006 Sb.); žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*).

Po podané kasační stížnosti žalovaného ze dne 13.3.2013 Nejvyšší správní soud (dále jen *NSS*) rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 25.4.2013 č.j. 6 Ads 17/2013-25 o zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 17A 103/2011-27 ze dne 31.1.2013 zejména s tím, že v *dalším řízení krajský soud v intencích správní žaloby především vypořádá její žalobní body, tj. tvrzení o vadách řízení spočívajících v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. porušení ustanovení o řízení před posudkovou komisí MPSV, a tvrzení o nezákonnosti napadeného odvolacího správního rozhodnutí; při tom samozřejmě vezme v úvahu právní názory NSS vyslovené v tomto rozsudku, jimiž je vázán* (§ 110 odst. 4 s. ř. s.); na další část odůvodnění zdejší soud pro stručnost odkazuje, jelikož předmětný rozsudek byl doručen všem účastníkům.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*).

Podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 s.ř.s. a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst.

2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech sociální péče rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 3 *správního řádu* postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Podmínky nároku na příspěvek na péči jsou stanoveny v § 7 odst. 1, 2, v § 8 odst. 1 a v § 9 odst. 4 *věta druhá zákona*, přičemž v § 13 odst. 1, 2 a 3 *zákona* je stanoveno, kdy vzniká nárok na příspěvek a jeho výplatu.

Při ústním jednání dne 21.8.2013, jemuž žalobce nebyl přítomen, *opatrovník žalobce* (dále jen *opatrovník*) zdůraznil, že námitky vůči posuzování zdravotního stavu syna u posudkové komise dne 15.9.2011 spočívají zejména v tom, že dle jeho názoru na posouzení měla komise příliš málo času s ohledem na množství údajů, které měly být pro správné posouzení zjištěny. Tam přítomná MUDr. F. (psychiatřka) po příchodu na jednání komise začala jednat s ním a chtěla znát jak odpověď jeho, tak i syna, ale dostala se pouze k pár bodům a poté jí předsedkyně komise MUDr. G. tzv. ustříhla s tím, že spěchá k soudu, takže se v rychlosti probíraly pouze hlavní úkony, ale nikoli podúkony, i když MUDr. F. tu snahu měla i nadále. Dle něho není samozřejmě stanoveno, jak dlouho má trvat jednání posudkové komise, je ale nepochybné, že 20 minut na to v žádném případě nemůže stačit, jelikož pouhé přečtení tehdy platné přílohy č. 1 vyhl. 505/2006 Sb., která je prováděcí vyhl. k zák. č. 108/2006 Sb., zabere minimálně tak dlouhou dobu, natož když by měly být ještě komisi sděleny odpovědi jeho i syna, který je mentálně postižený a z tohoto důvodu byl i zbaven způsobilosti k právním úkonům na základě znaleckého posudku znalce MUDr. V. F.; naproti tomu psychiatrická kontrola u MUDr. H. trvá minimálně 1 hod. až 1 ½ hod., aby se dobrala toho, co potřebuje. Např. syn byl dotázán ohledně stravy, zda umí uvařit čaj, řekl, že ano, neboť on v podstatě na vše řekne ano, i když je naprosto zřejmé, že takové věci neumí; je snadno ovlivnitelný, což byl hlavní důvod pro podání návrhu na zbavení způsobilosti k právním úkonům, aby byl v tomto směru ochráněn. S ohledem na jeho mentální postižení není schopen ihned pochopit všechny dotazy a zpravidla na ně odpovídá ano, takže když to přežene, je schopen na dotaz odpovědět, že umí i řídit tramvaj. I ze závěru znaleckého posudku MUDr. F. je zřejmé, že syn není schopen ani pochopit, co se po něm chce a o čem se s ním někdo baví, neví ani proč vlastně odpovídá a k čemu se to vztahuje. Písemnou přípravu na toto jednání pojal tak, že vytiskl přílohu č. 1 vyhl. č. 505/2006 Sb. a k jednotlivým úkonům a podúkonům připsal svůj názor podepřený soužitím se synem, které úkony a podúkony zvládá a nezvládá a dospěl k závěru, že se jedná o 31 úkonů a podúkonů, ale nezohlednil situaci, že syn má 3x až 4x do měsíce malé epileptické záchvaty (*pokud by se jednalo o stav při epileptickém záchvatu či po něm, jedná se o 35 úkonů*). Syn musí být stále pod dohledem, i když jde doma ven, rozumí si tak s dětmi z prvního stupně základní školy, tj. kolem 8 let, max. s těmi, kteří ještě dochází na základní školu; nemá žádné starší kamarády, se kterými by se mohl bavit, protože těm je pro posměch a rozumí si z vedlejšího vchodu domu také s mentálně postiženým chlapcem, který je asi o 1 rok mladší než on. Kromě syna má ještě dvě dcery (mladší a starší než je syn) a pokud bude porovnávat péči o ně a o syna v současné době, tak péče o něho odpovídá věku 7-8 let u dcer. Syn sám nikam bez dozoru a dohledu nemůže a venku sám může být pouze kolem domu, kde bydlí (jedná se o bytový dům s více byty).

Porušení spatřuje zejména v tom, že při vyšetření syna tato komise neměla dostatek času na to, aby prošla řádně a pečlivě všechny body hodnocení příspěvku na péči uvedené v příloze č. 1 z důvodu, které již uvedl. Navíc podle něho posudková komise svým závěrem vlastně znevážila sociální šetření provedené u nich doma i v ÚSP ve Zbůchu, kde syn v té době přebýval, kdy výsledek sociálního šetření odpovídal skutečnosti, ale posudek posudkové komise byl naprosto odlišný. Za nezákonnost napadeného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3.10.2011 považuje to, že bylo rozhodnuto na základě posudku komise, která vlastně samotné šetření pro vydání posudku „odbyla“ kvůli nedostatku času. Bylo pro něho překvapením, s jakým výsledkem byl syn posouzen u psychologa Mgr. B. i hodnocení neurologa MUDr. K. ze srpna 2011, když dle neurologa syn nezvládá dodržování léčebného režimu - užívání léků a je omezen v zapojení do sociálních aktivit a při obsluze elektrických spotřebičů, přitom syn není schopen ani používat ostré nástroje, jako je např. nůž či pila, protože by si ublížil. Stav syna je podle něho od posouzení posudkovou komisí stále stejný, tedy nezvládá to, co nezvládal před tím, a když ho občas něco jakoby automaticky naučí, je vždy otázkou, jak dlouho mu to vydrží. V chráněných dílnách, kam syn má zase nastoupit, se vyrábí něco z látky či papíru, buď se to slepí, nebo sešije pár stehy a pak se tyto výrobky prodávají na různých akcích, aby měly chráněné dílny nějaké finanční prostředky.

Přítomný *zástupce žalovaného* zdůraznil, že posudek posudkové komise je hlavním důkazem pro rozhodnutí v této věci, ať se jednalo tehdy o krajský úřad či v současné době o MPSV, přičemž tyto správní orgány jsou povinny vycházet z posudku posudkové komise; co se dělo přímo u jednání posudkové komise, nejsou schopni hodnotit, neboť nebyli přítomni, proto posouzení zůstává na soudu a dle výsledku řízení bude žalovaný dále jednat.

K dotazu ohledně hodnocení závislosti posuzované soběstačnosti pro účely stanovení závislosti *opatrovník* uvedl: Nesouhlasím s tím, že bod e) – uspořádání času, plánování života syn zvládá, protože on si nedokáže nic naplánovat, co by bylo reálné, např. v tom smyslu, že dopoledne bude dělat to a odpoledne něco jiného, on nerozlišuje, zda se jedná o pracovní den, kdy ho veze do chráněné dílny, či nepracovní den, ani nerozliší, zda je dopoledne či odpoledne; projeví třeba přání, aby jeli spolu na ryby, ale on mu musí vysvětlit, že musí např. nejprve po obědě ještě něco udělat a pak mohou jet, ale toto všechno vlastně záleží na něm, jaké mají možnosti, protože syn toto časové rozvrstvení není schopen pochopit.

Pokud se týká mytí nádobí (bod i) to také nezvládá v tom smyslu, aby to bylo uděláno v požadované kvalitě, protože když mu řekne, aby nádobí umyl, tak je mu jedno, zda nejprve umyje špinavé hrnce od vaření a potom sklo, navíc je to vlastně neumyté, protože to pořádně není schopen zvládnout a uklidit nádobí tam, kam patří, už není schopen vůbec. Pokud se jedná o běžný úklid domácnosti (bod j), ví, jak má zamést, ale když je mu uloženo, že si má uklidit své věci, je to pokus o uklizení, utřít prach nezvládá, umýt okna nezvládá.

Péče o prádlo ve smyslu požadovaného předpisem také nezvládá, neumí odlišit špinavé od čistého, a pokud byl ještě v ÚSP ve Zbůchu a přivezl ho domů, syn bez ohledu zda bylo čisté nebo špinavé, vysypal vše do koše na špinavé prádlo (bod l), není schopen prádlo přepírat, žehlit či práce s ním související.

Syn zvládá manipulaci s kohoutky a vypínači (bod o), ale nemůže souhlasit s tím, že zvládá udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady (bod q), protože pokud např. dopije nápoj z plastové láhve a neřekne mu, že ho má dát do plastů, nechá ho zpravidla tam, kde dopil, skleničku z níž pil, dá na dřez, někdy takovou láhev hodí do odpadkového koše, ale i v tomto směru musí být veden, tzn. že to zvládá pod dohledem, ale např., aby byl pořádek, tak jak se běžně v domácnosti udržuje, to není schopen zvládnout.

Pokud se týká hodnocení závislosti – péče o vlastní osobu syn v žádném případě nezvládá přípravu stravy (bod a), protože si neumí nic uvařit ani nic připravit, např. svačinu mu musí připravit, protože když by si měl rozkrojit housku nebo rohlík, tak by se pořezal a ani by to nezvládl, pouze by si na rozkrojené pečivo „napatlal“ připravenou pomazánku nebo máslo, ale např. volbu nápojů nezvládá, protože je mu naprosto jedno, že k snídani by pil alkoholický nápoj nebo vodu nebo jakýkoliv jiný nápoj, to skutečně není schopen rozlišit. Nezvládá ani podávání a porcování stravy (bod b), jak už uváděl, neovládá ostré nástroje (např. nůž), takže si nemůže ani žádnou stravu porcovat. Syn jí samozřejmě příborem, ale ani nezvládá jakoukoliv přípravu jídelníčku, protože musí dodržovat dietu, ale to je nad jeho chápání. Částečně zvládá bod c), tj. přijímání stravy, ale dodržování pitného režimu sám nezvládá, musí se mu stále připomínat, že má pít, protože jinak by téměř nepil. Syn nezvládá ani provedení si jednoduchého ošetření (bod q), protože jednak vůbec neví, kde doma mají uloženou např. náplast; pokud by se škrábnul, ani neví, že by měl ránu nejprve omýt či desinfikovat a náplast sám si neumí na ránu přiložit. Kvůli jeho neschopnosti musí být i všechny léky v rodině uloženy mimo jeho dosah a všechny léky, které musí užívat, mu musí být podány a dohlédnuto, aby je užil.

Závěrem opatrovník navrhl vyhovění žalobě, zrušit napadené rozhodnutí ze 3.10.2011 a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení a hlavně, aby byl řádně a objektivně posouzen zdravotní stav žalobce ohledně příspěvku na péči; náklady řízení nepožadoval. Na zamítnutí žaloby závěrem nadále trval zástupce žalovaného.

V této věci se podanou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí KÚ z důvodů v ní uvedených. *Zdejší soud i při respektování právního názoru NSS vyjádřeného v jeho shora citovaném rozsudku shledal z níže uvedených důvodů, že žaloba je důvodná, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu plnou oporu a zejména vyžaduje pro objektivní posouzení zásadní doplnění.*

I nadále je zdejší soud přesvědčen, že napadené rozhodnutí KÚ není plně v souladu s § 68 správního řádu, ve kterém jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, neboť dle odst. 3 se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, což napadené rozhodnutí plně neobsahuje, když v odvolání ze dne 27.1.2010 proti rozhodnutí MěÚ ze dne 18.1.2010 o nepřiznání příspěvku na péči namítal opatrovník, že žalobce nezvládá minimálně 9 úkonů péče o vlastní osobu a 16 úkonů soběstačnosti a i ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 2.4.2010 opatrovník namítal, že žalobce dle šetření pracovníků MěÚ je závislý na péči druhé osoby v péči o vlastní osobu a soběstačnosti v takovém počtu úkonů, který odpovídá III. stupni závislosti. Soud pouze připomíná, že i v rozhodnutí MPSV ze dne 12.5.2011 č.j. X, jímž bylo zrušeno dle § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu rozhodnutí KÚ ze dne 12.5.2010 č.j. X a věc vrácena KÚ k novému projednání, bylo shledáno v postupu PK MPSV porušení § 3 správního řádu ve vztahu k § 16a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. ve vztahu k zákonu o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, neboť PK vycházela z nedostatečně zjištěného zdravotního stavu a bylo uloženo v dalším řízení KÚ provést sociální šetření v přirozeném prostředí žalobce, vyzvat PK k opětovnému posouzení zdravotního stavu žalobce a vydat nové rozhodnutí o odvolání.

NSS ve svém rozsudku také uvedl, že pokud by měl krajský soud oprávněný pocit, že krajský úřad svá skutková zjištění založil na rozporných závěrech PK MPSV, resp. že PK MPSV sama svůj posudek postavila na rozporných podkladech, aniž by rozpory odstranila nebo vysvětlila, mohl skutečně zavázat krajský úřad k tomu, aby v tomto smyslu vyžádal doplnění posudku, jak např. konstatoval Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 14.3.2011 č.j. 38 Ad 46/2010-16, z něhož vyplývá, že je právem a povinností krajského úřadu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, shledá-li rozpor mezi výsledkem šetření sociální pracovnice a názorem posudkového orgánu. NSS se však domnívá, že v daném případě takový postup namísto nebyl, neboť skutkový stav krajský úřad na podkladě posudkového zhodnocení PK MPSV zjistil dostatečně. Posudková komise MPSV totiž zdravotní stav žalobce přímo na svém jednání 15.9.2011 za jeho osobní přítomnosti přešetřila, což je v intencích zmíněného rozsudku Krajského soudu v Ostravě způsob, jak rozpor odklidit, a zejména vycházela z aktuálních a autoritativnějších vyšetření provedených lékařem-specialistou, resp. klinickým psychologem, jež starší sociální šetření může zvrátit jen těžko (srov. v této souvislosti též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 50/2009 - 63 ze dne 30.9.2009). Na základě komplexního zhodnocení zdravotního stavu žalobce pak podle vyhlášky č. 505/2006 Sb. určila úkony, jež žalobce zvládá a které nezvládá, a provedla své posudkové zhodnocení.

Jak vyplývá ze zasláního správního spisu, sociální šetření bylo před vyžádáním doplnění posudku PK provedeno dne 23.6.2011, jak vyplývá ze „Záznamu ze sociálního šetření“ provedeného v bydlíšti žalobce pouze za přítomnosti opatrovníka a zjištěné skutečnosti byly vlastnoručně zaznamenány, ale není vůbec zjištělné, kdo vůbec šetření provedl, neboť nejsou uvedeny žádné podpisy (ani opatrovníka). Dále je ve spisu založen čistopis „Záznamu ze sociálního šetření“ provedeného dne 23.6.2011 v bydlíšti žalobce pouze za přítomnosti opatrovníka a uvedeno je jméno a příjmení dvou osob, které šetření provedly, ale vůbec není uveden název správního orgánu, jehož pracovníky bylo šetření provedeno a také obsah obou „Záznamů“ není obsahově zcela totožný, když v čistopisu není např. uvedeno v části I. Schopnost pečovat o osobu vlastní, že žalobce potřebuje pomoc při koupání a s pomocí zvládá orientaci v přirozeném prostředí; v části V. Domácnost není uvedeno, že okna neotevře; není ani uveden celkový počet úkonů, které žalobce nezvládá či zvládá s pomocí ve smyslu zákona platného v době podání žádosti o příspěvek na péči. Za nedostatek soud považuje i zjištění, že nejsou jednotlivé listy správního spisu očíslovány.

Dle názoru soudu KÚ sice ze závěrů doplnění posudku PK MPSV ze dne 15.9.2011 zohlednil skutečnost, že stupeň I závislosti žalobce existoval i k datu 29.9.2009 (*podání žádosti o příspěvek na péči*) s datem vzniku této závislosti 23.12.2008, ale vůbec se KÚ nezabýval tím, že ani doplnění posudku nedalo jasnou odpověď na rozdíly mezi zjištěním při sociálním šetření z 11.2.2010 a naposledy dne 23.6.2011 (*nikoli 2.3.2010 jak nesprávně uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 31.1.2013, za což se omlouvá*) a závěrem PK ohledně počtu úkonů, které žalobce nezvládá. Dle přetrvávajícího názoru zdejšího soudu je na místě v této velmi citlivé sociální oblasti vše nezbytné provést řádně tak, aby byl naprosto spolehlivě a objektivně posouzen zdravotní stav žalobce ve vztahu k podmínkám stanoveným ohledně příspěvku na péči, tedy provést řádné sociální šetření v místě pobytu žalobce i v jeho přítomnosti, aby šetření provádějící osoby mohly skutečně posoudit zvládání či nezvládání

právním předpisem stanovených úkonů, když šetření bylo opakovaně provedeno, ale naposledy bez přítomnosti žalobce a navíc neupřesněným správním orgánem, i když se lze oprávněně domnívat, že se jednalo o KÚ, který vydal napadené rozhodnutí ze dne 3.10.2011. Navíc dle názoru soudu nebyla dostatečně zhodnocena skutečnost uvedená neurologem 16.8.2011 citovaná i v doplnění posudku PK dne 15.9.2011, že žalobce je omezen v zapojení do sociálních aktivit a při obsluze elektrických (tedy i plynových a jiných) spotřebičů nepochybně potřebných k přípravě stravy kvůli hrozbě popálení nebo opaření či epileptickým záchvatům. *Z doplnění posudku PK není ani patrné, jak bylo reagováno na námítky opatrovníka a zejména naprosto chybí obsah údajného podrobného vyslechnutí žalobce k dosaženým znalostem, zkušenostem, zálibám ve volném čase i k samotným úkonům péče o vlastní osobu a soběstačnosti, aby bylo možno hodnotit tento posudek jako kompletní, přesvědčivý, jasný a srozumitelný nejen PK a MPSV, ale hlavně žalobci/opatrovníkovi a i soudu v přezkumném soudním řízení.* Rovněž není zjistitelné, zda bylo vůbec zohledněno, že pokud úkon zvládá žalobce s pomocí, má být hodnocen jako nezvládá (viz § 9 odst. 4 zákona tehdy platného). Žalobce je dle klinického psychologa rozumově na úrovni dítěte mladšího školního věku a i s přihlédnutím ke všem zjištěným zdravotním postižením vedoucím ke zbavení způsobilosti k právním úkonům, je zcela logické i bez ohledu na to, že soud nemá medicínské znalosti, že žalobce nelze posuzovat ze stejného úhlu jako osobu bez psychického postižení, když je nezbytné přihlédnout i k věku posuzované osoby – v této věci mentální schopnosti žalobce odpovídají úrovni mladšího školního věku, tudíž je i otázkou věrohodnost jeho odpovědí. Nebyla ani vyvrácena námitka žalobce, že jednání (řízení) u PK dne 15.9.2011 trvalo maximálně 20 minut, za něž nemá nikdo, tedy ani komise šanci objektivně a podrobně posoudit jeho zdravotní stav, neboť v tomto časovém úseku lze všechny úkony a podúkony uvedené v příslušné vyhlášce maximálně přechýst a vyjádřit se pouze k několika málo z nich, k ostatním vůbec. V doplnění posudku totiž není uvedena doba trvání jednání a i zástupce žalovaného uvedl, že nejsou schopni hodnotit, co se dělo přímo u jednání posudkové komise, neboť mu nebyli přítomni a proto posouzení zůstává na soudu. K tomu *soud poznamenává*, že při jednání PK dne 15.9.2011 mělo být posouzeno celkem 36 úkonů péče o vlastní osobu (*nezvládá 3 úkony*) a soběstačnosti (*nezvládá 11 úkonů*) dle dvou příloh k posudku z uvedeného dne, jelikož žalobce již nebyl hodnocen dle kritérií pro osoby mladší 18 let, neboť 18 let věku dosáhl dne 23.12.2008; vyřizujícímu soudci jednajícímu při soudním řízení i s osobami s mentálním postižením či omezenými nebo zbavenými způsobilosti k právním úkonům je známo, že i pouhé navázání kontaktu s nimi není záležitostí krátkého časového úseku, natož mají-li být zjištěny rozhodné skutečnosti zejména ve vztahu k jejich sebeobsluze či dovednostem. Pro uvedenou námitku opatrovníka pak nepřímě svědčí i opravdu neobvyklá strohost obsahu doplnění posudku v tom směru, že nejsou uvedena vůbec žádná zjištění přesto, že údajně byl podrobně vyslechnut i žalobce, jak již uvedeno shora.

Také nelze přehlédnout pochybení KÚ, který ve výroku rozhodnutí ze dne 3.10.2011 sice uvedl příslušné paragrafy zákona, ale i když jsou dále členěny na odstavce (§§ 4, 5, 7, 9, 13) a některé z nich jsou členěny i na písmena (§§ 4 odst. 1, 5 odst. 1, 9 odst. 1 a 2), řádně jsou označeny pouze § 8 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. b).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti i přes obsah odůvodnění rozsudku NSS zdejší *soud opětně vyhověl žalobě žalobce* i z jiných důvodů než uplatněných v žalobě, a *napadené rozhodnutí KÚ ze dne 3.10.2011 zrušil pro zjištěné vady řízení* (§ 78 odst. 1 věta

první, odst. 4 s.ř.s.) *bez jednání* tentokrát dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a ***věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení*** (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z *výroku I. rozsudku*, neboť v dalším řízení je nezbytné vyžádat doplnění posudku PK MPSV ve shora naznačeném směru právě za účelem naprosto objektivního zhodnocení zdravotního stavu žalobce ohledně stanovených podmínek pro přiznání příspěvku na péči v příslušném stupni, přičemž žalovaný má samozřejmě možnost doplnit řízení, pokud taková potřeba vyvstane a poté vydá žalovaný vázaný právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku nové rozhodnutí, které bude v souladu s příslušnými zákonnými předpisy (zejména správní řád, zákon č. 108/2006 Sb. i vyhláška č. 505/2006 Sb.).

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce však žádné náklady řízení nepožadoval a žalovaný nemá nárok na náhradu nákladů řízení ze zákona, i když byl úspěšný v řízení o jeho kasační stížnosti ze dne 13.3.2013.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 21. srpna 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně